

Arrest

nr. 157 544 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 24 juli 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, komen op 18 augustus 1998 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op 24 augustus 1998 asiel aan. Op 22 januari 1999 neemt de adjunct-adviseur van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 9 augustus 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partijen. Bij arresten

nrs. 101.146 en 101.151 van 23 november 2001 verwerpt de Raad van State de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 17 september 1999 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 januari 2002 beslist de minister van Binnenlandse Zaken het ongunstig advies van de kamer van de Commissie voor Regularisatie te volgen.

1.3. Op 26 mei 2005 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 13 juni 2005 wordt hun asielaanvraag door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken onontvankelijk verklaard. Op 8 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de weigering van verblijf.

1.4. Op 13 september 2005 en op 18 april 2006 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 15 juni 2007 worden deze aanvragen zonder voorwerp verklaard.

1.5. Op 10 juli 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 september 2007 wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden. Op 23 december 2008 wordt de aanvraag ongegrond bevonden.

1.6. Blijkens de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen dienen de verzoekende partijen op 3 november 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en wordt de aanvraag op 7 oktober 2009 ongegrond bevonden.

1.7. Op 26 januari 2009 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2009 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 7 juni 2012 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Tegen deze laatste beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Nadat de beslissing van 7 juni 2012 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 18 januari 2013 wordt ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 98 965 van 15 maart 2013 de afstand van het geding vast.

Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad. Nadat de beslissing door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 7 mei 2013 wordt ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 107 790 van 31 juli 2013 de afstand van het geding vast.

Op 13 mei 2013 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.8.1. Op 19 april 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 augustus 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 82 467 van 5 juni 2012 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8.2. Op 9 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8.3. Op 2 oktober 2012 worden de aanvragen bedoeld in punt 1.8.1. en 1.8.2. onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 8 mei 2014 dienen de verzoekende partijen een derde asielaanvraag in. Op 27 mei 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 133 762 van 25 november 2014 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.10. Op 30 april 2015 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 24 juli 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13.05.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 29.01.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.01.2009 (zie bevestiging arts dd. 18.05.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13.05.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN P. M. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het recht van verdediging.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing aan te halen dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 29.01.2009, en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

De ziekteaandoening van verzoekster is verzwaaard ten aanzien van 2009 waardoor de gezondheidstoestand van verzoekster drastisch gewijzigd is in 2013.

Verwerende partij heeft geen onderzoek gedaan naar de ziekteaandoening van verzoekster.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan hij lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling noodzakelijk is. De aandoening van verzoeker werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu’il appelle.”

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoeker zich stelt is 'waarom' zijn ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

Verzoeker stelt aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoeker heeft een medisch attest voorgelegd en heeft zijn aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de medische toestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven en dat deze reeds eerder werd beoordeeld als behandelbaar in het thuisland, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en hem aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in Bosnië gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoeker toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of hij deze toegang heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker wel heel verstrekkende gevolgen gezien zijn verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van het recht van verdediging.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies d.d. 18 mei 2015 van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekers werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers tonen geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De thans bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (eigen onderlijning)

Verwerende partij merkt op dat niet wordt betwist en overigens niet ernstig zou kunnen worden betwist, dat zowel in de aanvraag d.d. 30 april 2015 als in de aanvraag d.d. 29 januari 2009 dezelfde medische problematiek werd aangehaald. Er wordt ook niet betwist dat die aandoening van verzoekster het voorwerp uitmaakte van het advies d.d. 29 januari 2013 van de ambtenaar-geneesheer, opgesteld in het kader van de aanvraag d.d. 29 januari 2009.

In zijn advies d.d. 18 mei 2015, opgesteld in het kader van de aanvraag d.d. 30 april 2015, heeft de ambtenaar-geneesheer het volgende vastgesteld:

“Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 30.04.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. G. Beckers op 12.4.2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 29.01.2009 waarvoor DVZ op 13.05.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat hier over exact dezelfde aandoening.” (eigen onderlijning)

Verzoekers beperken zich ter zake tot het vaag en ongestaafd betoog dat het aandoening van verzoekster verzwamd is ten aanzien van 2009 waardoor haar gezondheidstoestand drastisch gewijzigd is in 2013, doch laten na op concrete wijze elementen aan te brengen en aan te wijzen uit de door hen voorgelegde medische stukken waaruit zou blijken dat voormelde overwegingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoekers gaat met hun betoog betreffende de draagwijdte van artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet en de in die bepaling vervatte hypothesen kennelijk voorbij aan het feit dat de thans bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft die werd genomen op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, doch geen ongegrondheidsbeslissing noch een beslissing die steunt op artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Om die reden faalt tevens het betoog als zou de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek hebben gevoerd naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet omvat geenszins de verplichting voor de ambtenaar-geneesheer om dergelijk onderzoek te voeren.

In tegenstelling tot wat verzoekers wensen te laten uitschijnen, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekers ingediende medische attesten een advies opstellen.

Het middel is onontvankelijk voor zoveel verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 EVRM en van de rechten van verdediging. In het verzoekschrift ontbreekt een duidelijke omschrijving van die bepalingen alsook een duidelijke omschrijving van de wijze waarop zij door de thans bestreden beslissing worden geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het recht van verdediging door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat er *"(o)p 13.05.2013 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 29.01.2009"* waarbij *"reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene"* en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag *"een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.01.2009"*. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering, die geenszins stereotiep is, hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
(...)*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing in toepassing van de voornoemde bepaling de aanvraag van 30 april 2015 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat er *“(o)p 13.05.2013 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 29.01.2009”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene”* en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag *“een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.01.2009”*.

De verzoekende partijen laten gelden dat de ziekteaandoening van de eerste verzoekster is verzwaard ten aanzien van 2009 waardoor haar gezondheidstoestand in 2013 drastisch is gewijzigd. Zij beperken zich evenwel tot een loutere en vage bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij zetten nergens uiteen waarin precies de verzwaring van de aandoening van de eerste verzoekster zou gelegen zijn, noch hoe die verzwaring zou kunnen blijken uit een vergelijking tussen de bij de aanvraag van 29 januari 2009 gevoegde elementen en de bij de onderhavige aanvraag voorgelegde elementen. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar een advies van de arts-adviseur van 18 mei 2015 waarin wordt gesteld dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 12 april 2015 blijkt dat de aandoening van de eerste verzoekster *“in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 29.01.2009 waarvoor DVZ op 13.05.2013 reeds een beslissing heeft genomen”* en dat het *“om exact dezelfde aandoening (gaat)”*, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

De verzoekende partijen werpen op dat de verwerende partij wanneer zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, zij nog steeds dient te motiveren of het al dan niet gaat om een levensbedreigende aandoening en of dit verband houdt met het al dan niet toegankelijk zijn van de nodige geneesmiddelen. Verder vragen de verzoekende partijen zich af of de verwerende partij onderzocht heeft of er een adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is. De verzoekende partijen menen op basis van de Vreemdelingenwet dat ook in de ontvankelijkheidsfase de toegang tot medicatie in het land van herkomst dient te worden nagegaan. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat *“(b)etrokkene (...) in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(legt) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.01.2009”* en dat deze bepaling een gebonden bevoegdheid betreft, wat *in concreto* betekent dat wanneer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat de *“gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.01.2009”*, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder na te gaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. De gemachtigde kon *in casu* dan ook volstaan met de vaststelling dat het gaat om dezelfde elementen, zonder een nieuw onderzoek ten gronde te voeren.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Deze verdragsbepaling waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst.

Zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN